

„O aktuální situaci“ č. 2 (113), květen 2014

Fašizující „antifašismus“ liberálů

A analytické zápisky „Jejich kampf proti lidskosti“ (ze série „O aktuální situaci, č.1(112), r.2014“) jsme psali, že poté, co vedení Ruska nepřiznalo nacistický režim, porazený na konci února 2014 v Kyjevě tajnými službami USA rukama ukrajinských „majdanutých“, a dalo na vědomí, že bude profylaktovat pokusy realizovat analogický scénář v Rusku, domácí liberál-“antifašisté“ budou všechny přesvědčovat, že v Rusku už fašismus zvítězil. Následný běh událostí tuto prognózu potvrdil.

Taková pozice liberál-“antifašistů“ podrozmívá, že právě „Rusko je hrozbou světlé budoucnosti lidstva“ a to nebezpečí „civilizovaný svět“ je prostě zavázán likvidovat dříve, než se realizuje v agresi Ruska proti „civilizaci demokracie, zákonnosti a práv člověka“, tj. proti Západu. Tím se defakto domácí liberál-“antifašisté“ stali už popostrkávači k další světové válce na všech šesti prioritách zobecněných prostředků řízení/agrese „civilizovaného“ Západu na zničení Ruska – svébytnosti jeho kultury a fyzického vyhlazení jeho národů. Proto existuje ostrá nutnost zabývat se prozápadními liberály tím spíše, že Západ, jak je to ukázáno v pracích VP SSSR, není spasitel lidstva navzdory jeho vlastním sebehodnocením, ale nejfalešnější a nejagresivnější regionální civilizace (ve srovnání s ostatními regionálními civilizacemi planety), díky zvláštnostem biblické kultury jako informačně-algoritmického systému.

1. Liberálové v pozici „kočkodana s brýlemi“

Pro domácí liberály během veškeré historie existence liberalizmu v Rusku je charakteristická zejména absence vlastního umu, v důsledku čehož už bezmála dvě století čerpají ideje pouze z textů myslitelů Západu, tj. opičí se a nic více. Defakto jsou intelektuálně ještě níže, než slovuť kočkodan z básně I.A.Krylova „Kočkodan a brýle“.

To je charakteristické i pro liberál-“antifašisty“, kteří se aktivizovali po znovuzvolení V.V.Putina hlavou státu v roce 2012. Některé ukázky liberálních „zamyšlení“ podobného druhu, nalezené na internetu, na téma „Vítězství fašismu v Rusku“

* * *

«Výborný článek Umberta Eca¹.

Vzpomínaje své vlastní dětství ve fašistické Itálii, Eco určil 14 příznaků fašismu².

1. Kult tradic.
2. Nepřijetí modernizmu. Současnost – to je rozvrat.
3. Kult činnosti³. Podezření ve vztahu k intelektuálům.
4. Nesouhlas je zrada.
5. Strach z cizího⁴.
6. Opora na frustrované střední vrstvy.
7. Nacionalismus ("jsi dobrý už proto, že jsi se zde narodil") a myšlenka spiknutí. „národ v kruhu nepřátel“.
8. Ponížení kvůli demonstraci síly protivníka.

¹ V citovaném zdroji se dává odkaz na článek U.Eca „Věčný fašismus“: http://smartfiction.ru/prose/eternal_fascism/.

² Dále je 14 příznaků představených v interpretaci autora citovaného textu, která není vždy identická bodům U.Eca a dává o nich představu odlišnou od představ, nabízených Umbertem Ecem.

³ Zde je nepřesnost – u Umberto Eco je „kult činnosti kvůli činnosti“, tj. cíle činnosti jsou vně vědomí. Bez upřesnění „kvůli činnosti“ se smysl deformuje, neboť, pokud „kult činnosti (práce)“ bez jakýchkoliv upřesnění získává u „antifašistů“ hodnocení „špatně“, pak zahálka a darmožroutství samotných „antifašistů“ po umlčení získává hodnocení „dobře“.

⁴ Další nepřesnost — u Umberta Eca „ur-fašismus (termín, kterým U.Eco označuje věčný fašismus) ... je svou podstatou založen na rasizmu.“ co se týká strachu z cizího, pak podle slov U.Eca „ur-fašismus roste a hledá konsenzy, využívaje přirozený strach z cizorodého“.

9. Kult boje ("klid se nám jen zdá"). Pacifizmus je rovný bratříčkování s nepřítelem.
10. Elitarizmus. Naši občané jsou nejlepší na světě. Pevná hierarchie.
11. Kult heroizmu.
12. Kult mužnosti a opovrhování netradičními sexuálními zvyklostmi.
13. Priorita práv národa nad právy jedince¹. Vůdce jako vyjádření vůle Národa.
14. Newspeak. Primitivní totalitní jazyk, namířený na zničení kritického myšlení.

Pokusil jsem se najít analogie u nás.

1. Ochrana „tradičních hodnot“.
2. Morálně padlý Západ proti duchovnímu Rusku. Pravoslaví.
3. "lidé práce" proti "křečkům z Bolotné" a dalším „povalečům“.
4. "Pátá kolona". "Národní zrádci".
5. Protizápadní rétorika.
6. Znovu "lidé práce" a další „prostí Rusové“.
7. "nepřátelé všude okolo" jsou, státní nacionalismus zatím nepozorují. Privátní prosperuje a rychle roste.
8. Znechucení americkým „imperializmem“ a „všeho-si-dovolováním“.
9. Nálada na boj zatím není očividná.
10. Zatím nepozorují.
11. Zatím nepozorují.
12. Zjevné.
13. Nabíledni.
14. Zatím nepozorují.

11 příznaků ze 14. Je to mnoho nebo málo? Nebo zbytečně panikuju a ten U.Eco je šiřohlavý sionista-panikář, který v životě ani jeden traktor nepostavil, a navíc jeál?“²

Další odkaz na téma porovnání situace v Rusku se 14 příznaky Umberta Eca: — <http://vegall.livejournal.com/66662.html>. V něm jsou představeny v jiném pořadí, ale ve formulacích, lépe vyjadřujících smysl, navrhovaný U. Ecem. A téma porovnání těch 14 příznaků s ruskou realitou aktivně propagují jak liberální internet-grafomané, tak i liberální média typu rádia „Echo Moskvy“. Ale Umberto Eco není jediným, kdo je znepokojen problémem fašistického nebezpečí národním a mnohonárodním společenstvem ve státech a lidstvu jako celku.

«V roce 2003 politolog dr. Lawrence Britt, který se zabýval studiem režimů Hitlera, Mussolini, Franco, Suharto a Pinocheta, zformuloval 14 obecných příznaků, které tvoří charakteristiku fašizmu.

Je užitečné je znát a samostatně dělat závěry.

1. Mocný a dlouho trvající nacionalismus — fašistické režimy stále využívají nacionalistická hesla, devizi, symboly, písně a tak dále. Známky je možné vidět všude, stejně jako symboly na oděvu a na veřejných místech.

2. Přezírání obecně přiznaných práv člověka — ze strachu před nepřítelem a pod záminkou zajištění bezpečnosti fašistická vláda tvrdí, že práva člověka se mohou ignorovat v konkrétních „nutných“ případech. Nutí lidi

¹ Také nepřesnost. Umberto Eco píše: „V očích ur-fašizmu jedinec práva nemá a Národ představuje kvalitu, monolitní jednotu, vyjadřující souhrnnou vůli. Protože žádné množství lidských bytostí ve skutečnosti nemůže mít společnou vůli, Vůdce se uchází o to, že je představitelem všech.“

² <http://andreysemenov.livejournal.com/335034.html>.

„myslet jinak“ nebo dokonce vítat lynče, vraždy, dlouhé věznění zadržených atd.

3. Identifikace nepřítele / obětní beránci jako základ pro sjednocení — národy se při fašistických režimech sjednocují v patriotických hnutích v boji proti obecnému nebezpečí nebo nepříteli: proti rasovým, religiozním nebo národním menšinám, liberálům, komunistům, socialistům, teroristům atd.

4. Prestižní stav ozbrojených sil — dokonce pokud je v zemi mnoho ostrých vnitřních problémů, ozbrojené složky získávají neproporcionální díl rozpočtových prostředků, a vnitřní problémy zůstávají neřešenými. Propaganda vnucuje přitažlivý obraz vojáků a armádní služby.

5. Silná diskriminace podle pohlaví — ve fašistických režimech dominují muži. Tradiční genderové role jsou jasně dané. Negativní vztah k potratům, homofobie.

6. Kontrola nad sdělovacími prostředky — kontrolují se bezprostředně režimem nebo nepřímo přes loajální žurnalisty nebo vedoucí médií. Je rozšířena cenzura.

7. Maniakální posedlost národní bezpečností — strach se využívá jako motivační nástroj vlády pro tlak na masy.

8. Provázanost náboženství a vlády — vlády fašistických zemí využívají náboženství jako nástroj řízení veřejným míněním. Religiozní rétorika a terminologie se využívá lídry, dokonce i když hlavní principy religie jsou diametrálně odlišné od politiky vlády.

9. Ochrana korporací — průmyslová aristokracie se ve fašistických státech často jeví jedinou silou, stavící vůdce k moci, vytvářeje vzájemně výhodné pracovní vztahy s mocenskou elitou.

10. Potlačení odborů — protože odborové svazy představují jediné skutečné nebezpečí pro fašistické vlády, buď nejsou přítomny vůbec, nebo jsou ohraničeny v možnostech.

11. Přehlížení inteligence a umění — fašistické státy podporují nebo nepotlačují projevy otevřeného nepřátelství k vyššímu vzdělání a vědcům. Ti jsou často cílem pronásledování a perzekuci. Svoboda projevu v umění se je cílem otevřených výpadů a vláda často odmítá financovat umění.

12. Idea zločinu a trestu — ve fašistických státech má policie téměř neomezené pravomoce. Lidé ve jménu patriotizmu v mnohých případech dávají přednost nevšímat si zneužití moci ze strany policie, vzdávajíc se při tom svých občanských svobod. Často se vytváří národní policie s neohrazenou mocí.

13. Kmotrovství a korupce — fašistické režimy téměř vždy řídí klany přátel a partnerů, kteří se jmenují navzájem na mocenské pozice a využívají moc pro záštitu členů svého klanu před zodpovědností. Vůdci často skrytě či otevřeně rozkrádají státní zdroje a přisvojují si majetky a peníze.

14. Manipulované volby — volby ve fašistických státech se často mění ve frašku. Nezřídka se provozuje pomlouvačná kampaň (nebo dokonce vraždy) kandidátů od opozice, zákonodárství se využívá pro manipulaci s volebními spisky a statistikami, mění se hranice volebních oblastí, pro manipulaci médií. Fašistické režimy často využívají soudní systém pro manipulaci volbami.

Kvůli spravedlnosti je třeba podotknout, že základním příznakem právě fašizmu, a ne fašistického společenského systému, popsaného Brittem, je myšlenka rasové nadřazenosti a praktika masové genocidy. To je sláva bohu

pozorováno poměrně zřídka, na rozdíl od všech 14 výše uvedených příznaků fašistického, autoritářského režimu“¹.

To také není jediný odkaz na Lawrence Britta, s jehož množinou příznaků fašismu se navrhuje porovnat situaci v Rusku poté, co buržoazně-liberální ideologie v naší zemi prakticky kompletně ztratila podporu „elektorátu“ a její nejhlasitější nositelé byli vytěsněni z orgánů státní moci². Ještě jeden odkaz na 14 příznaků fašismu L.Britta končí závěrem:

«**ЗÁVĚREM:** současný režim v Rusku má všechny příznaky fašistického. Všech 14, bez výjimky. Vývody dělejte sami...»³

Za internet-aktivisty nezaostávají ani „svobodní“ žurnalisté liberálně-civilizovaného Západu. Například [článek](#) Jana Fleischhauera „Ideologie nadnároda“, publikovaný v novinách Der Spiegel, jehož obsah je vyložen na stránkách inopressa.ru:

«Žurnalista německého vydání Der Spiegel Jan Fleischhauer má za to, že v ideové rovině je ruský prezident Vladimír Putin pokračovatelem sovětských vůdců a fašistů. Za účelem pochopení tohoto německý žurnalista nabízí proanalyzovat „strachy a antipatie“ ruského lídra.

Tak, hlavním tématem vystoupení V.Putina je „nebezpečí ze strany sil, které cítí vnitřní sílu ruského národa a nedají mu pozvednout se.“ Ty síly, po mínění prezidenta, „nejen rozšiřují sféru svého vlivu na Východ, ale útočí i na ruskou duši“.

Dosud mnozí vnímali vnější politiku Kremlu z úhlu pohledu geopolitiky: prý, Rusko se snaží vrátit si území, ztracená po rozpadu SSSR. „Nicméně to je nesprávné, - pokračuje novinář, - Když Putin mluví o nepřítelích ruského národa, myslí něco hlubšího - a právě pokušení na ruskou duši“. Právě toto, píše Fleischhauer, má Putin na mysli, když mluví o nutnosti bránit se Západu.

Člověk ruského světa, podle tvrzení Putina, „především myslí na to, že je nějaké vyšší morální předurčení samotného člověka, nějaké vyšší morální principy.“ Na Západě naproti tomu lidé více přemýšlí o úspěchu a majetku, to znamená o sobě. Takovým způsobem Vladimír Putin vede „ideologickou válku proti povrchnímu materialismu, proti úpadku hodnot, proti feminizaci společnosti, doprovázenou zmizením všech tradičních vazeb: krátce řečeno, proti všeho neruského.“

Rozmýšleje o podstatě člověka, který „se chystá přehodnotit evropské pořádky“, Fleischhauer píše: „Možná, že se bojíme provést správné paralely, protože nám připomínají dobu, která, jak jsme předpokládali, zůstala navždy za námi.“ Strana „levých“ a někteří sociál-demokraté v Německu považují Putina za člověka v duchu sovětských vůdců, kteří vždy zastávali myšlenky socialismu. Ale v osnově leží jedna chyba: „Putin není postkomunista, ale postfašista“.

K takovému závěru žurnalista dochází, prováděje paralely se zformováním fašismu v Itálii: „Tam také byl přítomen kult těla, patetická rétorika hájení svých práv, hodnocení nepřítele jako morálně padlého a degradovaného, pohrdání demokracií a západním parlamentarizmem, rozvinutý nacionalismus.“ Jako potvrzení svého úhlu pohledu Fleischhauer obrací vnímání na to, že „nepřítelé svobody z pravého tábora již dávno pocítili, že v Putinovi hovoří ten,

¹ Bitva dobra a konformizmu: <http://iceaxe.livejournal.com/1153756.html>.

² Ale udrželi si své pozice v systému přípravy kádru finančně-ekonomického a sociologického profilu pro státní aparát a byznys, a také žurnalistiku. Díky tomu liberálové stále mají prakticky monopol na kontrolu masmédií (politické a ekonomické komentáře) a sféru „konsultingu“.

³ <https://www.facebook.com/notes/mikhail-zakhvatkin/14-признаков-фашизма-по-лоуренсу-бритту/539338809518060>.

který sdílí jejich ideje“, a sám Putin přiznává ve Viktorovi Orbánovi a Marii Le Pen „bratry po duchu“.

V loňském roce přijatý „zákon proti gayům“, uzavírá Fleischhauer, ve skutečnosti od začátku nebyl pochopen v jeho pravém významu. „Nyní je vidět, že tehdy poprvé posla řeč o novém Rusku“. Ten zákon, dodává Der Spiegel, byl jen začátkem, „pokračování myšlenky o tom, že určité skupiny obyvatel jsou obyvatelé druhé kategorie – to je víra v nadřazenost vlastního národa“.¹

* *
*

Takovéto závěry v podobě připravené ke konzumaci nabízí domácí i zahraniční liberál-“antifašisté“. Ale předtím, než dělat závěry a opírat se na ně, je třeba prověřit na adekvátnost, za prvé, jimi nabízené výchozí údaje, a za druhé, metodologii zpracování vstupních údajů v závěrečné vývody. Přičemž prověrka metodologie na adekvátnost (první priorita zobecněných prostředků řízení) je důležitější, než prověrka počátečních údajů, protože samotné vstupní údaje pro řešení všech úkolů vždy představují výsledek aplikace metodologie poznání Života.

2. Žijící cizím umem je odsouzen být obětí cizích chyb...

Začneme u toho, že ačkoliv u Umberta Eca a L. Britta počet příznaků fašismu souhlasí, samotné příznaky jsou ve většině případů obsahově různé. Tj. systém příznaků fašismu U.Eca nemůže být transformován v systém příznaků fašismu L.Britta (a naopak) cestou synonymické transformace textu, jinak řečeno ani jeden z nich nemůže být vyjádřen jinými slovy tak, aby obsah obou synonymicky transformovaných textů byl shodný. To znamená, že každý z autorů množiny příznaků předkládá své subjektivní představy o fašismu, ale nepopisuje fašismus jako sociální jev, objektivně existující v reálném životě². Objasníme to na příkladu:

Pokud vycházet z jediných vědecko-metodologických pozic, pak:

- Voda (H₂O) je přírodní jev, a všichni chemici bez výjimky napíší, že molekula vody jsou dva atomy vodíku a jeden atom kyslíku. Ačkoliv definice nebude vždy textuálně zcela shodná, významový obsah bude shodný: molekula vody = H₂O.
- Analogicky máme právo požadovat, pokud různí historikové a sociologové zkoumají fašismus, aby výsledná množina příznaků, charakterizujících fašismus, *za podmínky, že fašismus skutečně existuje jako jev v životě společnosti*, byla jedna a tatáž; a popis každého příznaku každým z nich bude obsahovat jeden a tentýž smysl, s odlišností v použitých slovech a stylu, ale zajistí jednoznačné chápání jevu různými čtenáři, schopnými adekvátně vnímat psaný text.

Námítka, že chemie studuje „proste jevy“ a sociální myslitelé údajně studují „nepopsatelné složité“ sociální jevy, a proto srovnání otázek o stavbě molekuly vody a podstaty fašismu je vědecko-metodologicky nekorektní, - být přijata nemůže. Příčina je v tom, že ti, kdo je přesvědčen o „prostotě“ chemie a „nepopsatelné složitosti“ sociologie – neznají ani chemii, ani sociologii a nedisponují životu adekvátní metodologií poznání.

V daném konkrétním případě nesoulad příznaků fašismu U.Eca a L.Brita je důsledkem toho, že ani jeden z nich *nemá jasnou představu o potřebě metrologické konzistence vědecko-výzkumné činnosti obecně*. Možná, že oba dva, jsa „humanitáři“, se považují za osvobozené od nutnosti zabývat se problematikou zajištění metrologické konzistence sociologie a sociální filozofie dokonce, pokud termín „metrologická konzistence“ slyšeli, protože ho vztáhli výlučně ke sféře přírodních věd a techniky. Tím více se řečené o nutnosti metrologické konzistence týká těch, kdo citují a interpretují obě „autority“ výzkumu fašismu. *Je také užitečné zapřemýšlet o tom, kdo a s jakými cíli kultivuje jejich autoritu v globálních měřítcích.*

Přesto, při nesouhlasu plných náborů příznaků fašismu u nazvaných autorit, a také u drtivé většiny jiných výzkumníků té otázky, při jejich souhlasu, že **fašismus má mnoho tváří a omezovat ho na atributiku třetí říše nebo Itálie doby Mussoliniho atd. je chybné**, prakticky všichni se shodují v

¹ <http://www.inopressa.ru/article/02May2014/spiegel/Faschismus.html>.

² To, že oba dva, a nikoliv jen jeden z nich, dali chybné hodnocení fašismu, bude ukázáno dále.

tom, že „fašismus ignoruje práva jedince (člověka) a potlačuje je kvůli dosažení cílů vůdců společnosti, která je podčinená fašismu.“

Nicméně toto jediné tvrzení¹, které je společné pro všechny výzkumníky fašismu v davově–„elitárních“ kulturách, dává představy ne o podstatě fašismu, ale o jeho „stínu“.

Tomu odpovídá, pokud zdrojem světla „zabít“ jeden stín, pak sám objekt bude pokračovat v existenci, ale díky tomu zdroji světla se u toho objektu objeví nový, formou jiný a jinam nasměrovaný „stín“

Přibližně tak i bojují s „fašizmem“ všechny davově–„elitární“ společnosti během celé historie nynější globální civilizace. A proto Umberto Eco má pravdu v tom, že nazval svůj článek „Věčný fašismus“, vidě, že fašismus je soupeřník historie lidstva, neustále měnící své formy v různých společnostech i v odpovídajících epochách, ve kterých se objevuje před lidmi, a vykořenit ho, z příčin, neznámých *Umbertu Ecu*, se nepodaří².

Příčina nekonečného boje se „stínem“ takového druhu spočívá v tom, že:

Otázka podstaty člověka je otázkou, u níž různorodost odpovědí rodí i různorodost odpovědí na otázku o normálním způsobu života lidské společnosti, o právech člověka, i o fašismu, potlačujícím práva člověka.

Dokonce jestli odpověď na tu otázku není ohlášená, pak každý, kdo mluví o ignorování a potlačování práv člověka fašizmem, někde v hlubinách své psychiky má své obrazné představy o tom, co je to „člověk normální“ a co je odklonění od normy, a jak by měla žít společnost „normálních lidí“.

- Liberalismus předpokládá, že normou je absence libovolné konkrétní normy, tj. normou je *různorodost, obecně nijak neohraničená*, kromě snad zákonodárnou mocí, orientovanou na záštitu různorodosti jako normy.
- To, co liberalismus nazývá termínem „fašismus“ (tj. ne nutně se jedná o skutečný fašismus v nějaké jeho formě), prohlašuje o svém nesouhlasu s liberalizmem a prohlašuje tu či onu konkrétní normu, kterou se pokouší realizovat v životě jak ve vztahu k jedinci, tak i ve vztahu k sociální organizaci.

V tom je podstata rozdílů a nesouhlasu mezi liberalizmem a *známým fašizmem* (tj. *fašizmem obnaženě oligarchicko-diktátorského typu*).

Společné mají to, že životu adekvátní odpověď na otázku o podstatě *normálního člověka* není známa ani liberálům, bojujícím s fašisty, ani fašistům, bojujícím s liberalizmem a jím rozeným rozvratem. Pokud odpověď na tuto otázku dát (viz dále část.4), pak boj liberalismus s fašizmem a fašismu s liberalizmem se ukáže „bojem nanajských chlapečků“³. Kapuce, jakoby skrývající hlavy „bojovníků“, jsou prázdné, a pod nimi je ta část těla člověka, hrajícího zápas, ve které se nohy připojují k trupu, a která není určena k přemýšlení. Poslední okolnost objasňuje životní neadekvátnost idejí jak liberalizmu, tak i zjevného fašismu oligarchicko-diktátorského typu.

¹ Další příznak fašismu, podle mínění mnohých „antifašistů“, ale ne všech – hodnocení homosexuality jako úchyvky a nepřijetí jeho jako normy života. V tom jsou zajedno jak Eco, tak Britt, tak Fleischhauer.

² S tím je spojen i plný a upřímný souhlas některých fašistů s heslem „fašismus neprojde!“, protože pod tím chápou, že neodejde do historické minulosti.

³ Viz video <http://www.youtube.com/watch?v=ztstTo3dVp4>.

3. Jak liberalizmus rodí to, co nazývá „fašizmem“

Řecký filozof Diogénes ze Sinópe, žijící ve 4. století př.n.l., jednou vyšel do ulic města ve dne s rozsvícenou lampou. Na údiv spoluobčanů „k čemu je mu ve dne lampa“ Diogénes odpovídal neméně záhadně – „hledám člověka“.

Jen málokterý kurz historie filozofie neupomíná tuto historku o Diogénovi. Z ní je možné pochopit, že Diogénes nepřiznával svým spoluobčanům a vrstevníkům plnou důstojnost člověka, tj. neuznával, že se stačí narodit zástupcem biologického druhu „Člověk rozumný“ pro to, být člověkem. Rodit se jako Homo Sapiens je jen nutnou podmínkou, ale ne dostačující. Pro to, být člověkem, je třeba ještě něco dalšího. Ale co konkrétně a jak toho dosáhnout, Diogénes neřekl. On jednoduše jinotajem-metaforou ukázal na problém „Jak životu adekvátně odpovědět na otázku: *co to znamená, stát se člověkem?*“

To je klíčová otázka civilizace, protože ta či ona odpověď na ni předurčuje veškerý následný život společnosti: jeho rozvoj, krizi či degradaci a zánik.

Přesto, téměř za 1000 let existence univerzitní vědy v Evropě v Západní kultuře není odpověď na otázku, na kterou poukázal Diogénes, ani ve formě vědeckého poznání, ani ve formě projevů národní umělecké tvorby¹. Pokud po oddělení vědy od církve v epochu reformace činitelé západní církve něco o té otázce psali, jejich názory se nestaly neoddelitelnou částí chápání světa širokých vrstev obyvatel proto, že ve společensko-politické praxi jak katolická, tak i protestantská církev odmítala učení Krista a potlačovala jeho stoupence.

Z ignorování otázky, na kterou ukázal Diogénes, ze strany myslitelů Západu, pramení ideologie liberalizmu, podle které rodit se představitelem biologického druhu „Člověk rozumný“ je plně dostačující pro to, být člověkem. Všechno ostatní jsou doprovodné detaily, charakterizující svébytnost jedince.

Avšak reálná společensko-politická praxe liberalizmu není v souladu s deklaracemi takového druhu, protože navzdory všem deklaracím, **z úhlu pohledu liberálů je plnocenným člověkem jen liberál**; pokud člověk není liberál, pak ho liberální společnost tím či oním zákonným nebo nezákonným způsobem má ohraničit v jeho právech, až do jeho fyzické likvidace.

Kromě toho, liberálové zcela ignorují osudy reálných „mauglí“, kteří v ranném dětství vypadli z lidské společnosti do fauny a v procesu růstu se stali ve mnohém psychologicky identičtí s představiteli těch biologických druhů, v jejichž populacích vyrůstali. Příklady takových „mauglí“ ukazují, že rodit se představitelem biologického druhu „Člověk rozumný“ je nedostatečné pro to, stát se člověkem: bezalternativně nutná je odpovídající výchova; a výchova předpokládá přítomnost určitého cíle – tj. jednoznačnost v odpovědích na otázky:

- co je to normální člověk?
- jaké variace osobnostního rozvoje vedou k tomu, že norma není během dospívání dosažena?
- jak se vyhnout v procesu početí, prenatálního období, během výchovy, formování variací osobnostního rozvoje, nedovolující dosáhnout normy?
- jak vykořenit z kultury společnosti faktory, bránící nebo znemožňující dosažení normy?

Avšak liberalizmus se tou problematikou nezabývá a odpovědi na ty otázky znát nechce. Z jeho úhlu pohledu je norma pro společnost – absence libovolné konkrétní normy v odpovědi na otázku „co je to normální člověk?“, tj. normou je různorodost odpovědí, neohrazená ničím, snad kromě zákonů, orientovaných na ochranu oné bezměrné různorodosti.

V životě se ta různorodost projevuje v určité množině statistik *charakteristik, kterými se popisuje každý jedinec, tvořící společnost*, a v dynamice změn té množiny statistik v čase. Nicméně pokud není odpověď na otázku „co je to člověk normální?“, potom:

- změny v životě společnosti mohou být nalezeny,

¹ V muslimské kultuře může být odpověď na tu otázku pochopena z Koránu: plnou důstojností člověka disponuje jen ten, kdo upřímně vyznává jedinobohí a žije v souhlasu s Bohem na základě dialogu s Ním.

- ale odpověď na otázku: «projevuje se v těch změnách rozvoj společnosti nebo její degradace, roste úroveň její bezpečnosti, nebo směřuje ke katastrofě?» - není možná.

Liberály nezajímá odpověď na tuto otázku a vnímají sebe i liberální civilizaci, pokud ne etalonem dokonalosti, pak nejmenším zlem. V libovolné z dvou variant („etalon dokonalosti“ nebo „menší zlo“¹) se vnímají jako nejlepší, a všichni ostatní se mají buďto stát liberály, nebo zahynout jako nesporné zlo: a tato pozice pramení ze satanismu.

Rozvoj a degradace však přesto v životě společnosti mají místo:

- degradace se projevuje v tom, že objekt díky nějakým vnitřním příčinám předčasně přestává existovat, tj. přestává existovat, aniž dokončil svůj přirozený životní cyklus;
- rozvoj se projevuje dvěma způsoby:
 - objekt prochází celým svým přirozeným životním cyklem a teprve po jeho plném završení přestává existovat;
 - objekt přechází v nějakou jinou – dříve jemu nevlastní – kvalitu bytí buďto před přirozeným zakončením životního cyklu, nebo po jeho završení.

Ale nezávisle na určení smyslu termínů, „rozvoj“ a „degradace“ jako objektivně existující životní jevy jsou pozorovatelné ze strany, pocítované v životě společnosti a mohou být osmysleny právě v této kvalitě. A pokud si jedinec začíná uvědomovat podstatu jak rozvoje, tak degradace, začíná ty procesy rozlišovat a rozdělovat jejich projevy v životě, pak už není liberálem; a pokud byl liberálem dříve do takového procitnutí, pak přestává být liberálem, přičemž nevratně. Avšak v takovém případě se stává pro liberály „potenciálním fašistou“.

„Skutečným fašistou“ se pro liberály stává tehdy, pokud liberalizmus uvrhl celou společnost do degradace, a jedinec začíná bojovat s degradací a (v míře svého chápání, které může být i neadekvátní) vykořeňovat její příčiny, z níž jedna je liberalizmus s jeho bezmravností a rozvratem², projevujícím se v neurčitosti odpovědi na otázku „co je to normální člověk a jaký je způsob života společnosti normálních lidí?“

4. Rus, liberalizmus, fašismus: vzájemné vztahy

Mnohonacionální regionální civilizace Rus – Rusko je taková, že aby si zachovala svou podstatu, nemůže být ani liberální, ani skutečně fašistickou. A díky tomu je pro liberály vždy fašistická, a pro skutečné fašisty – vždy biologicky (rasově) a sociokulturně neplnocenná³. Ale tvrdě se mýlí jak jedni, tak druzí.

Jde o to, že ještě v předkřesťanské době byly na Rusi jasné představy o tom, že *skutečný (realizovaný) člověk* se liší psychologicky i chováním (mravně-eticky) od představitele biologického druhu „Člověk rozumný“, který se v takové kvalitě nerealizoval. Ačkoliv ty představy nebyly vyjádřeny v terminologicky jednoznačné formě, charakteristické pro vědu našich dní, přesto byly obecně známy a došly do našich dní v nezměněné podobě: zápletky bylin a pohádek o cestách bohatýrů a jejich zkouškách jsou právě o tom: je to „testování“ bohatýra životními situacemi, jimiž je možné bez úhony projít pouze při disponování určitou mravností a určitou strukturou (organizací) psychiky jedince⁴.

V křesťanských dobách byly fakticky tytéž představy o odlišnosti člověka skutečného od člena biologického druhu „Člověk rozumný“, jakožto člověka neuskutečněného, vyřčeny Ignáciem Brjančaninovem: „Člověk nemůže nebýt tím, čím je stvořen: nemůže nebýt domem, nebýt nádobou.

¹ Jedním z vyjádření tohoto sebehodnocení liberálů je aforizmus W. Churchilla: „Demokracie je nejhorší forma vlády do té doby, dokud ji neporovnáte s ostatními.“ — «Democracy is the worst form of government unless you compare it to all the rest» (www.vy-narod.ru/quotes.shtml).

² Odmítnutí lidmi degradačních subkultur liberalizma je liberál-„antifašisty“ charakterizováno slovy: „Fašismus odmítá modernizmus.“

³ To zaznělo i ze strany přívrženců nacistického režimu v Kyjevě – na jednom sajtu bylo jedním z „majdanutých“ řečeno: „Rusové nejsou národem, ale zdegenerované zbytky jiných národů“. Takové myšlenky nejsou nové: „Rusové nejsou národem v obecně přijatém slova smyslu, ale náplava, vykazující jasné zvířecí rysy. To je možné zcela vztáhnout jak k civilnímu obyvatelstvu, tak k armádě.“ Goebbels, 1942.

⁴ Viz komentáře k těm pohádkovým zápletkám v pracích VP SSSR „Osnovy sociologie“ (část 1, kap. 4.7 – typy struktury psychiky) nebo „O rasových doktrínách: vypadající věrohodně, ale lživě“.

Není mu dáno přebývat sám se sebou, bez společenství: je to pro něj nepřírozené. Může být sám se sebou jen při prostřednictví Boží milosti, a v její přítomnosti, při její činnosti: bez ní se stává cizím samému sobě a podčiňuje se nedobrovolně převaze padlých duchů za svévolné odstranění sebe z milosti, za popření cílů Tvůrce.¹

Tj. vně života na základě nezištného modlitebního kontaktu s Bohem a dobrou vůlí vykonávané své mise v řečišti Jeho Záměru – jedinec nemůže být realizovaným člověkem².

V materiálech *Koncepce sociální bezpečnosti* jsou tyto, nevykořenitelné staletými snah západních civilizátorů a jejich místních pomocníků, odedávna ruské představy o podstatě člověka vyjádřeny na základ pojmového aparátu současné vědy.

Realita je taková, že struktura osobnostní psychiky představitelů biologického druhu „Člověk rozumný“ není geneticky naprogramována jednoznačně, a může být různá. V tom spočívá principiální odlišnost člověka od všech dalších biologických druhů v biosféře Země. Nezávisle na rasovém a etnickém původu, nezávisle na pohlaví – podle organizace procesů zpracování informací ve své psychice, představitel biologického druhu „Člověk rozumný“ může být:

- analogický živočichu (zvířeti), pokud je jeho chování podčiněno výhradně instinktům, které se skrývají pod obálkami různého druhu, zformovanými v kultuře;
- analogický automatu, který sám není schopen vyjít za předěly programu do něj vloženého a odpracovává ho pod vlivem vnějších a vnitřních podnětů různého druhu;
- analogický démonu, konajícímu podle své vůle bez jakýchkoliv mravně-etických ohraničení, podle principu „co chci, to i udělám“ v mezích těch možností, které mu dovolují realizovat objektivně jemu nepoddajné sociální a přírodní faktory.
- Výše uvedené tři typy stavby psychiky mohou mít ještě další modifikace, ale realizovaným člověkem je jen ten představitel biologického druhu „Člověk rozumný“, který se zamýšlí o objektivní podstatě Dobra³ a Zla v konkrétnosti jejich projevů v životě, a dělá vědomou volbu ve prospěch Dobra a podporuje svou věrnost dané volbě za libovolných okolností pomocí vůle a osmyslení. Tj. lidský typ struktury psychiky podle KSB je: osmyslená vůle pod vládou diktatury svědomí⁴ **na základě víry (důvěry) Bohu.**

A tomu odpovídá, **svoboda** je vedení svědomí, dané Bohem.

KSB nepředpokládá jakoukoliv vnější certifikaci obyvatel na předmět zjištění tipů struktury psychiky lidí a určování na tom základě jejich práv a povinností, a přímo varuje před pokusy podobného druhu⁵.

Příčina je v tom, že každému člověku, libovolné národnosti, libovolné rasy, libovolného pohlaví – nezávisle na typu struktury psychiky, při kterém si on uvědomí podstatu problému „stát se člověkem“, je dána možnost realizovat se v kvalitě člověka v procesu jeho osobního rozvoje; a jen on sám a nikdo jiný (kromě Boha) může soudit o tom, při jakém typu struktury psychiky žil a konal v těch či oněch okolnostech. Práce svědomí je otázka vnitřní, skrytá, a certifikaci zvenku nepodléhající.

Odlišnost dospělých podle typů struktury psychiky je výsledkem zastavení nebo deformace jejich osobnostního rozvoje v procesu růstu a dospívání, v důsledku nesprávné výchovy v rodině a vlivu defektní, historicky zformované kultury společnosti. Tomu odpovídá, cílem rozvoje lidstva na současné etapě historie je vybudování kultury, v které všichni (snad s výjimkou statisticky

¹ Брянчанинов И. Слово о человеке. — <http://lib.eparhia-saratov.ru/books/09i/ignatii/word/3.html>.

² Ve své podstatě, to chápání odlišnosti realizovaného člověka a osoby v takové kvalitě nerealizované je identické chápání té otázky, jaké může být získáno z Koránu (pokud nechat bokem dogma a trojici). Tato okolnost objasňuje nejen harmonické soužití národů, vyznávajících islám, a národů, vyznávajících pravoslavlí, v hranicích ruské mnohonárodnostní civilizace a společného jim všem státu, ale i plodnost spolupráce ruských lidí bez rozdílu jejich etnického původu a vyznání celkově, ve společném jim všem civilizačním budování.

³ Ne vždy je vyjádřeno v platném zákonodárství společnosti a praxi aplikace práva, čemuž dává množství příkladů historie i současnost.

⁴ Svědomí je vrozený religiozní smysl, „napojený“ na nevědomé úrovni psychiky jedince. Určení (úkol) svědomí – varovat před nesprávnými činy a zavazovat k pravým. Úkol stydu: v případech, pokud jedinec vykoná něco nepravého, poukazovat na to a zavazovat vrátit se do sféry vlády svědomí pro odstranění následků nepravosti. Právě proto je **jedinou skutečnou religii diktatura vlastního svědomí.**

Žádné „svědomí národa“ existovat nemůže. Povýšení někoho na „svědomí národa“ je druhem fašismu.

Ale nyní žijeme v kultuře, ve které se většina zbavuje svědomí i stydu během dospívání.

⁵ To by bylo druhem fašismu.

zanedbatelné menšiny biologicky poškozené od narození) budou dosahovat lidského typu struktury psychiky k začátku dospívání.

* * *

Vyvrátit ten fakt, že v psychice každého jedince jsou: 1) programy chování, pramenící z instinktů, 2) programy pramenící z historicky zformované kultury, 3) programy, představující výsledek tvoření samotného jedince, lhostejného ve vztahu k objektivním rozdílům Dobra a Zla, 4) pramenící ze svědomí nutnosti omezovat plnění nebo plnit programy chování třech uvedených kategorií v závislosti na tom, zda jsou nesprávné nebo správné v daných okolnostech – je nemožné.

Také je nemožné vyvrátit ten fakt, že v závislosti na tom, jaká ze 4 výše uvedených kategorií disponuje v psychice jedince nejvyšší prioritou, vykazuje rozhodující vliv na jeho chování.

* *
*

Kvůli okolnostem, popsaným v dvou předchozích odstavcích, oddělených hvězdičkami od hlavního textu, se fašismus charakterizuje ne tou či onou množinou příznaků, ale jedním jedinným příznakem:

Fašistická kultura společenského samorízení je vybudována tak, aby vyloučila osobnostní realizaci nově narozených jako nositelů nevratně lidského typu struktury psychiky a tím samým blokovala vybudování kultury lidskosti a jí odpovídající organizaci života společnosti.

Nezávisle na tom, zda si ten fakt sami fašisté uvědomují či ne, fašismus je účelný právě v smyslu bránění *každému* jedinci realizovat se jako člověk a tím samým porodit lidskost – novou kvalitu života pozemské civilizace.

Ve své podstatě je *ten cíl* – „mystický“ a *pramení z vněsociálních pramenů*, a v rámci společnosti se cílem fašizace zdá touha po moci v zájmech dosažení parazitické nadvlády nad společností klanově-oligarchických skupin, které mohou představovat dědiční nebo směnitelní „vůdci“, „národní lídři“, „hlavní kněží“, „parlamenty“ atd.

Neohraňované panování nad světem není cíl fašismu, ale jeden z prostředků dosažení výše uvedeného „mystického“ cíle – bránit všem novorozeným stát se lidmi.

Toto určení-popsání fašismu v sobě nezahrnuje do očí bijící příznaky jeho projevů v činnosti: symboliky; ideologii, vyzývající k násilí a likvidaci těch, koho vládci fašismu určili na roli nenapravitelného společenského zla; výzvy k vytvoření politických stran s tvrdou disciplínou a systémem teroru, ozbrojenými oddíly atd.

Ve skutečnosti právě ta definice je *definicí podstaty fašismu*, a ne definicí podle místa jeho vzniku a druhu vrhaných „stínů“ - osobitostí jeho zformování a projevů v životě společnosti, což kvalitativně odlišuje naši definici od nyní rozšířených „definic“ „fašismu“, dávaných výkladovými slovníky a encyklopediemi davově-„elitárních“ struktur.

Pokud charakterizovat fašismus detailněji, pak:

Fašismus je jeden z typů *kultury společenského samorízení*, možný výhradně v davově-„elitární“ společnosti.

Organizačně-politická podstata fašismu jako takového nezávisle na tom, jak ho nazývat, jakými idejemi se kryje a jakými způsoby realizuje moc ve společnosti, - je v aktivní podpoře davem „malých lidí“ – *kvůli ideovému přesvědčení jich samých nebo jejich apolitičnosti na základě jejich živočišně-instinktivního chování* – systému zneužití moci „elitární“ oligarchií¹, která:

- představuje nepravost (nespravedlivost) jako údajnou „spravedlivost“, a na tom základě deformuje světonázor lidí, veškerou svou mocí kultivuje nespravedlivost ve společnosti, bráníce lidem realizovat se v kvalitě člověka;

¹ Právě z toho důvodu, že nová oligarchie Ruska vzniklá v důsledku reformy 90. let nemá aktivní podporu společnosti, Rusko našich dní není fašistickým státem, ačkoliv v něm jsou skupiny a hnutí, které sní o příchodu k moci a zavedení stabilního (při směně generací) fašistického režimu.

- pod různými záminkami vši svou mocí potlačuje všechny a každého, kdo pochybuje o spravedlivosti jí samé a jí realizované politiky, a také potlačuje ty, koho v tom jen podezřívá.

Dav v definici V.G.Belinského je „množina lidí, žijící podle tradic a soudících podle autorit“, tj. dav (stádo) = množství jedinců, žijících ne podle svědomí a ve své podstatě bez přemýšlení – automaticky, nebo pod vnějším řízením svého chování. A není důležité, zda vládnoucí oligarchie vystupuje veřejně a ceremoniálně, vyvyšujíc se nad společností (fašistické diktatury); nebo se vyvyšuje mlčky nebo v neuvědomované pýše, veřejně předstírajíc pokoru a sloužení davu, který nazývá národem (pseudokomunistické režimy); nebo koná skrytě, přesvědčujíc společnost o své údajně neexistenci, a v souladu s „neexistencí“ - o své nečinnosti, v jejímž důsledku se vše v životě společnosti odehrává údajně „samo sebou“ (buržoazně-liberální demokracie), a ne cílevědomě podle scénářů konceptuálně mocných kurátorů dané oligarchie¹.

Fašismus vytvářejí nositelé démonického typu struktury psychiky a představuje kulturu samořízení davově-„elitární“ společnosti, jež nedozrála do lidskosti, nebo nějakých společenských skupin uvnitř společnosti.

Chápání podstaty fašismu jako protilidského systému je nemožné bez chápání podstaty člověka, tj. bez identifikace těch vlastností, které odlišují realizovaného člověka od člověkopodobných jedinců, jež se v kvalitě člověka nerealizovali; a také bez objevení těch osobitostí, které odlišují druh „Člověk rozumný“ ve všech jeho rasách od živočišných druhů v biosféře Země.

Toto je ruský pohled na podstatu fašismu. Ale při takovém vnímání podstaty fašismu není liberalizmus alternativa skutečnému fašismu (obnaženě oligarchicko-diktátorského typu), ale druhem fašismu². Mravně-psychologické podhoubí liberalizmu je identické mravně-psychologickému podhoubí fašismu oligarchicky-diktátorského typu. Pokud ve výše uvedené charakteristice systému společenského samořízení při panování fašismu slovo „fašismus“ zaměnit za slovo „liberalizmus“, charakteristika zjevného fašistického způsobu vlády zůstane nadále životu adekvátní:

Liberalizmus — jeden z typů *kultury společenského samořízení*, možný výhradně v davově-„elitární“ společnosti.

Organizačně-politická postata liberalizmu jako takového spočívá v aktivní podpoře skupinou „malých lidí“ – *kvůli ideovému přesvědčení jich samých nebo jejich apolitičnosti na základně jejich živočišně-instinktivního chování* – systému zneužití moci „elitární“ oligarchií, která:

- představuje nepravost (nespravedlivost) jako údajnou „spravedlivost“, a na tom základě deformuje světonázor lidí, veškerou svou mocí kultivuje nespravedlivost ve společnosti, bránice lidem realizovat se v kvalitě člověka;
- pod různými záminkami vši svou mocí potlačuje všechny a každého, kdo pochybuje o spravedlivosti jí samé a jí realizované politiky, a také potlačuje ty, koho v tom jen podezřívá.

Rozdíl mezi liberalizmem a fašismem oligarchicky-diktátorského typu je jen v tom, že:

- liberalizmus svým neurčením normy osobnostního a společenského rozvoje brání zavedení civilizace lidskosti tím, že otevírá dveře masové osobnostní degradaci, což za sebou vleče degradaci společnosti;
- a to, co liberalizmus nazývá fašismem (tj. fašismus obnaženě oligarchicko-diktátorského typu), brání zavedení civilizace lidskosti tím, že ačkoliv i blokuje některé degradační procesy, přesto ve skutečnosti brání osobnostnímu rozvoji, zaváděním těch či oněch omezujících dogmat.

Celkově se liberalizmus a otevřeně oligarchicko-diktátorský fašismus vzájemně doplňují a pomáhají si navzájem v nekonečném „boji nanajských chlapečků“, bránice rozvoji lidstva a vybudování civilizace lidskosti.

¹ V propagandě doktríny „své neexistence“ přeuspěli majitelé biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha – páni a kurátoři „žido-zednářského spiknutí“.

² Viz také analytické poznámky VP SSSR «Либерализм — враг свободы» (2003 г.) a «Ещё раз: либерализм — враг свободы» ze série «О текущем моменте» № 7 (79), 2008 г.

Ta okolnost, že historicky zformovaná kultura Ruské mnohonárodnostní regionální civilizace v současnosti nezosobňuje výše popsany a jí odedávna nesený ideál – civilizaci lidskosti – a je přeplněná nejrůznějšími zlozvyky, jež se staly normou života, - neznamená, že ten ideál je iluzorní nebo nerealizovatelný:

- (tento ideál) je cílem kulturního rozvoje všeho lidstva;
- jeho určitost a nevyvratitelnost¹ dovolují jednoznačně rozlišovat a vymezovat osobnostní degradaci a osobnostní rozvoj, které za sebou vlečou degradaci a rozvoj společnosti celkově;
- jeho určitost a nevyvratitelnost dovolují vypracovat a zavádět do života politiku udržitelného (stabilního) a bezpečného rozvoje všech bez výjimky společností nezávisle na jejich stavu dosaženému k současnému okamžiku a množství nahromaděných zlovyků a problémů

Ale to je antiliberализmus a antifašizmus zároveň, a proto je ve světě mnoho těch, komu Rus-SSSR-Rusko vadí, a oni všichni budou obviňovat Rusko: liberálové ve fašismu, fašisté (přívrženci oligarchických diktatur) – v biologické a sociokulturní neplnocennosti, poukazující na reálné nebo vymyšlené problémy a zlozvyky, vlastní Rusku.

Ale pro fašizmus jak v jeho skryté oligarchicko-diktátorské formě (obvykle nazývané liberalizmem), tak v obnažené oligarchicko-diktátorské formě v Rusku není sociální základna. Proto před Ruskem stojí pokračování ve svébytném rozvoji – ve smyslu uskutečnění ideálu lidskosti – a přibrat v ten proces národy jiných regionálních civilizací, naštěstí tam pro to je sociální základna. Biblický projekt globalizace se dostal do slepé uličky a Ruský projekt globalizace – vybudování civilizace mnohonárodnostní lidskosti – bude uskutečněn.

Vnitřní prediktor SSSR

2. - 7. května 2014

¹ Viz odstavce, oddělené od základního textu v této kapitole hvězdičkami.